

L'ou i la festa

“Allò que no m'havia passat mai, però, és que em llançaren un ou. Ja sé que, acceptant el supòsit que molts habitants de València són més aviat hostils als manifestants herètics, seria normal que es dedicaren a escridassar-nos des de voreres, balcons i finestres, i a llançar-nos ous i tomates, articles generalment consumits com a projectils no letals per expressar aquesta mena d'hostilitats.”

Com vostès deuen saber, cada 25 d'abril alguns milers de valencians tenim el costum de passejar ordenadament pels carrers de la capital del regne, a fi i efecte de mostrar o demostrar que, a pesar de tot, estem vius, gràcies a Déu. No ha estat cosa fàcil, per als valencians, conservar-se en vida després d'aquell 1707, i durant uns altres dos-cents noranta-un anys. Costa una mica, mostrar aquesta condició de vivents, i no difunts, cada any que passa. D'aquesta mostra, quan es produeix amb convocatòria pública, i acompanyada de música, banderes i pancartes, se'n diu habitualment una manifestació. Si l'assistència supera els pocs milers de ciutadans, si arriba a trenta o quaranta mil, per exemple, se'n diu una manifestació massiva. Tampoc és fàcil pels temps que corren, sense promoció pública i sense un motiu d'urgència o gravetat, que isquen al carrer d'una ciutat d'Europa occidental trenta mil o quaranta mil persones. Més difícil encara, quan la desfilada no la munten grans partits o sindicats, quan no es tracta de demanar augment de sou, o quan no hi ha pel mig crims odiosos, o catàstrofes naturals o polítiques. Vull dir que manifestacions com les del 25 d'abril a València no són gens convencionals.

De manera que a les cinc de la vesprada, un servidor, tal com és la seua obligació, agafà el centre de la primera pancarta, la que obre processó, en companyia d'altres esforçats ciutadans, i vam passejar pacíficament per l'itinerari convingut. La major part de les finestres eren tancades, i pocs espectadors ens miraven des de l'altura amb l'habitual perplexitat. Cada any tinc la sensació que una bona part dels qui ens veuen passar (si no són “manifestants estàtics”, que saluden i aplaudeixen) no acaben d'entendre què representa tanta gent. Fa alguns anys, mentre nosaltres cridàvem pacientment “Som valencians, estem orgullosos de ser valencians!” i frases així, des de la vorera ens contestaven “¡Catalanes, hijos de puta!” o agraïments similars. Coses de la vida. Ara, però, aquesta hostilitat pública ha desaparegut. No dic que s'haja extingit, dic que no apareix al pas dels manifestants, si no és part d'algun grupuscle provocador, d'aire feixista, i dels seus col·laboradors amb uniforme

de policia nacional. També és una tradició: els provocadors provoquen, els policies els orienten i protegeixen, alguns joves imprudents perden el control, i la policia fa allò que tantes ganes té de fer: trau les porres i carrega contra els mateixos de sempre, no falla. Deu ser, també, que forma part de la festa. És igualment cert que certs manifestants adolescents, si no són protagonistes d'algun colp de porra o d'alguna batussa o corredissa amb policies no es queden del tot satisfets de la festa del dia.

Allò que no m'havia passat mai, però, és que em llançaren un ou. Ja sé que, acceptant el supòsit que molts habitants de València són més aviat hostils als manifestants herètics, seria normal que es dedicaren a escridassar-nos des de voreres, balcons i finestres, i a llançar-nos ous i tomates, articles generalment consumits com a projectils no letals per expressar aquesta mena d'hostilitats. No hi ha governant, o practicant d'ideologies sòlides i afirmatives, que no córrega el risc de rebre sobre el seu cos aquests objectes que no fan mal però deixen senyal. Esclafar un ou o una tomata en la cara de l'adversari és una pràctica ben antiga i acreditada. Però no. Fins el 25 d'abril de 1998, no havia rebut cap ou. I enguany l'he rebut, vés a saber per quina mala consciència del llançador, veí o simple ocupant d'un bon pis del carrer de Colom. L'ou va volar invisible (no miràvem cap a dalt!), i va caure, amb punteria regular, als peus dels qui portàvem la primera pancarta. Amb punteria més perfecta m'hauria caigut al mig del cap, que és on sembla que anava dirigit. Vam sentir un “plaf”, vam mirar a terra, i hi havia un ou esclafat. Em va esguitar els pantalons, i li vaig dir a Eliseu Climent, company de pancarta: “És un ou que té molt de mèrit”. Era un ou singular, un ou puntual, un ou innovador, i el ciutadà que el va llançar hagué de fer-se primer molts raonaments i justificacions morals. Degué creure que llançava un ou patriòtic, un ou contra l'enemic. I després, degué prendre la decisió final, un acte de voluntat suprema, anar a la nevera, traure l'ou, i llançar-lo contra els portadors de la pancarta. No és tan fàcil: si fóra fàcil, no hauria rebut enguany el primer ou. N'hauria rebut dotzenes i dotzenes, i caldria manifestar-se amb impermeable i casc. Però els herois, ja se sap, són escassos.